

Foto: Ben Bender CC

WISKUNDE OP DE WALLEN

Of hoe goede bedoelingen wel eens onverwacht kunnen uitpakken

Eind jaren tachtig van de vorige eeuw was ik oprichter en eerste voorzitter van de Europese gebruikersclub van een Amerikaans softwarepakket voor wiskunde en statistiek. Na een eerste meeting in Frankfurt waren de Amerikanen erg tevreden over de input van hun gebruikers en werd besloten tot een tweede bijeenkomst in Amsterdam. Aan mij de eer een en ander te regelen.

Door de vele goede connecties binnen de VVS lukte het mij om het Trippenhuys aan de Kloveniersburgwal te huren voor deze conferentie. Deze eerbiedwaardige zetel van de Koninklijke Nederlandse Academie van Wetenschappen was indertijd behoorlijk exclusief en de ongeveer 100 deelnemers keken hun ogen uit.

Zoals bij de meeste conferenties was er ook een hoofdkwartier geregeld, een hotel waar de organisatoren verbleven en waar op de avond voor de start een welkomstborrel werd geschonken. Dat was het Victoriahotel, pal tegenover het station. Hotels geven grote kortingen op hun kamerprijzen als je als organisatie een flink contingent afneemt, dus het merendeel van de deelnemers verbleef daar ook.

De Amsterdamse Wallen vormden in die tijd nog een behoorlijke *no go area*, in het bijzonder de Zeedijk. Een groot deel van de handel in harddrugs speelde zich daar af. Zelfs politieagenten liepen er altijd met minimaal twee man tegelijk en liefst meer. Nu zijn wiskundigen in het dagelijks leven weleens wereldvreemd en rechtlijnig in

hun denken. Ik was dan ook bang dat men op de kaart zou kijken en een rechte lijn zou trekken van Victoriahotel naar Trippenhuys: die kortste weg viel nagenoeg samen met de Zeedijk.

Om te voorkomen dat mijn deelnemers, al keuvelend over zaken als optimalisatie van software om matrices te inverteren op vectorcomputers, in de problemen zouden komen had ik mijn voorzorgen genomen. Iedereen kreeg in het informatiepakket dat van tevoren was toegezonden een kaartje van de Amsterdamse binnenstad. Daarop was, met uitleg waarom, de minder gevaarlijke route via Damrak, Dam en Hoogstraat duidelijk aangeven.

De conferentie verliep voortreffelijk, er was een goede sfeer en voor zover bij de organisatie bekend werd niemand beroofd of lastig gevallen. De Amerikanen bedankten mij opgelucht voor de goede voorzorgen, ze kenden de reputatie van het Wallengebied en waren toch wel benauwd geweest dat ze aansprakelijk gehouden zouden worden bij incidenten.

Maar de mooiste dank kreeg ik bij het afscheid van twee Duitse deelnemers: zij hadden nog nooit een conferentie meegemaakt waar de organisatie zo duidelijk en expliciet had aangegeven waar zij *the nice ladies* konden vinden.

GERRIT STEMERDINK is eindredacteur van STAtOR.
E-mail: gjstemerding@hotmail.com